

HET ZWARTE
GOUD

Van de auteur van de bestsellers
Rozen en Korenblauw

Leila Meacham

ROMAN

Leila Meacham

HET ZWARTE
GOUD

De Fontein

Deel een

1

Barrows Farm nabij Gainesville, Texas, 1900

De dag dat Nathan Holloways leven voor altijd veranderde, begon zijn ochtend precies zoals altijd. Zach, de Duitse herder die hij had gered en van puppy af aan had opgevoed, likte met zijn warme tong in zijn gezicht. Nathan wreef over de natte plek en duwde de hond weg. 'Ah, Zach,' zei hij, maar op fluisterton, zodat hij zijn jongere broer niet wakker zou maken, die in zijn eigen bed aan de andere kant van de kamer lag te slapen. Het zou nog een uur duren voor de zon opkwam en het was donker en koud in de kamer. Nathan huiverde in zijn nachtkleding. Hij had zijn ondergoed, hemd en broek op een stoel naast zich gelegd zodat hij ze gemakkelijk aan kon schieten, zoals hij elke avond deed voordat hij in bed kroop. Randolph mocht nog anderhalf uur slapen en er zwaaide wat voor Nathan als hij zijn broer wakker maakte.

Met zijn sokken en laarzen in de hand en de hond op zijn hielen liep Nathan de gang in, waar hij op een bankje ging zitten om ze aan zijn voeten te doen. De geur van gebakken spek met uien dreef vanuit de keuken omhoog. Op een koude ochtend met een dag werk voor de boeg bestond er geen beter ontbijt dan spek met uien, dacht Nathan. Zach, gespitst op elke beweging en gedachte van zijn baasje, kwispelde instemmend.

Nathan grinnikte zacht en wreef het dier snel en stevig in zijn nek. Er zouden ook aardappels en warme beschuitjes met boter en jam zijn.

Zijn moeder stond achter het fornuis het spek om te draaien. Ze was al aangekleed, met haar haren in een nette wrong en een schoon schort om haar slanke middel.

‘Môgge, moeder,’ zei Nathan slaperig terwijl hij snel langs haar heen liep om naar het privaat buiten te gaan. Anders dan zijn zus, de prinses, mochten de mannen zelfs in de winter de po’s morgens niet binnen gebruiken. Ze moesten naar het privaat-huisje. Daarna zou Nathan zich wassen in de bijkeuken, waar het warm was en waar er nog warm water in de ketel stond.

‘Heb je je broer wakker gemaakt?’ zei zijn moeder zonder zich om te draaien.

‘Nee, moeder. Hij slaapt nog.’

‘Hij heeft vandaag een belangrijk examen. Laat ik niet merken dat je hem hebt gewekt.’

‘Nee hoor. Pa al wakker?’

‘Hij haalt nog wat brandhout.’

Terwijl Nathan snel zijn jas dichtknoopte kwam zijn vader de achterdeur binnen met een armvol eikenhouten blokken die ze in de herfst hadden gehakt en opgestapeld. ‘Môgge, jongen. Goed geslapen?’

‘Ja pa.’

‘Goed zo. Veel te doen vandaag.’

‘Ja pa.’

Dat zeiden ze elke ochtend. Er was elke dag veel te doen sinds Nathan twee jaar geleden zijn school had afgerond. Elke werkdag wachtten hem net zoveel klusjes als hij vroeger op zaterdag had gedaan. Niet dat hij het erg vond. Hij hield van het boerenwerk, van buiten zijn; de meeste dagen in zijn eentje, alleen hijzelf en de hemel, het land en de dieren. Nathan nam een brandende lantaarn van zijn vader aan en pakte een veelgewassen meelzak met een melkemmer en een handdoek erin. Zach liep mee naar buiten toen hij naar het privaathuisje ging

en zocht de donkere bosjes op om daar hetzelfde te doen als Nathan deed, en daarna gingen de hond en hij naar de schuur om zijn taken van voor het ontbijt te verrichten bij het licht van de lantaarn.

Daisy, de koe, begroette hem met een onrustig geloei vanuit haar stal. ‘Hé, meisje,’ zei Nathan. ‘We komen zo bij je.’ Voor hij een melkkruk pakte en de staldeur opendeed, scheen Nathan het licht rond om te controleren of er geen ongewenste bezoekers beschutting tegen de koude maartnacht hadden gezocht. Er werd weleens een landloper op de hooizolder aangetroffen, of bij warmer weer een slang, opgekruld in een hoek. Ooit had een vijandige, gewonde vos zijn toevlucht gezocht in de gereedschapsschuur.

Toen hij had gezien dat er geen indringers waren, hing Nathan de lantaarn op en opende de staldeur. Daisy kuierde naar buiten en liep direct naar haar voedertrog, waar zij haar ontbijt zou eten terwijl Nathan haar melkte. Eerst veegde hij haar en vuil van de koeienflanken af, zodat dat niet in de melk zou vallen, toen haalde hij de emmer uit de zak en begon haar spenen schoon te maken met de handdoek. Ten slotte zette hij de emmer onder de volle uier van de koe. Zach zat verwachtingsvol naast hem en wachtte af tot de eerste straal warme melk het ongemak van de koe zou verlichten.

Daisy liet zich alleen door Nathan melken. Ze weigerde mee te werken met de andere leden van de familie. Als Nathan zijn hand op haar rechterflank legde, zette de koe gehoorzaam haar poot naar achteren zodat hij aan de slag kon. Bij zijn vader en broer en zus zette ze haar poten schrap, en dan moest iemand met geweld haar poot naar achteren duwen terwijl zij loeide, beefde en met haar kop schudde, ook al werd haar uier gelegegd. ‘Alleen jij hebt het in de vingers,’ zei zijn vader altijd.

Dat vond Nathan best, en zijn broer en zus ook, die twee en drie jaar jonger waren dan hij. Ze mochten langer uitslapen en hoefden niet in guur weer nog voordat de zon opkwam naar de schuur te lopen, maar Nathan genoot van deze momenten al-

leen. De geur van hooi en de warmte van de dieren, vooral in de winter, waren een ontspannen begin van de dag.

Toen het melken klaar was deed Nathan het deksel op de emmer en zette hem hoog weg, buiten bereik van Zach, terwijl hij de paarden voer en water gaf en de koe in de wei liet zodat ze kon grazen. De zon kwam op en wierp een gouden gloed over de bruine hectares van Barrows Farm, waar binnenkort overal zomertarwe zou groeien. De boerderij werd nog steeds naar de familie Barrows genoemd, naar de mannelijke lijn waarin ze al sinds 1840 werd doorgegeven. Liam Barrows, zijn moeders vader, was de laatste erfgenaam met die naam geweest. Liams twee zonen waren gestorven voor ze het bedrijf konden overnemen en dus was het land naar zijn dochter, Millicent Holloway, gegaan. Nathan wist dat het op een dag van hem zou zijn. Zijn jongere broer Randolph was bestemd voor grotere en betere dingen, omdat hij intelligenter was, en zijn zus Lily zou trouwen, want ze was mooi en was nu al felbegeerd onder de zonen van de welgestelde families uit Gainesville, Montague en Denton, en zelfs uit steden van over de grens in de indiaanse gebiedsdelen, het Indian Territory. ‘Ik ga mijn leven niet doorbrengen in een ka-toenen jurk en een keukenschort,’ hoorde de familie zijn zusje, de prinses, vaak zeggen.

Dat vond Nathan ook allemaal best. Hij kon goed overweg met zijn broertje en zusje, maar hij hoorde niet echt bij hen. Zijn broer en zus hadden een hechte band, bijna als tweelingen. Ze hadden dezelfde dromen – rijk en belangrijk worden – en waren gespitst op hetzelfde doel: weggaan van de boerderij. Met zijn nog geen twintig jaar had Nathan al besloten dat echte rijkdom inhield dat je gelukkig was met waar je was, deed wat je graag deed en niets anders wenste.

En dus dacht hij die ochtend, terwijl hij de schuur uit liep met de melkammer in de hand, aan niets behalve de warme uien met spek en de beboterde beschuitjes die op hem wachtten voordat hij na het ontbijt het hek in de zuidelijke weide zou repareren. Zijn familie zat al aan tafel toen hij de keuken binnenkwam. Zoals

altijd zaten zijn broer en zus naast zijn moeder aan de ene kant van de tafel, terwijl hij naast zijn vader aan de andere kant ging zitten. Deze indeling bestond al zolang Nathan zich kon herinneren: Randolph en Lily en zijn moeder aan de ene kant; hij en zijn vader aan de andere. Zoals zoveel dingen had hij dat wel geweten, maar was het hem nooit echt opgevallen, totdat laat in de middag de vreemdeling kwam.

2

De zon stond achter zijn rug en daalde snel toen Nathan zijn hamer, zaag en spijkers opborg en met zijn gereedschapskist en broodtrommel naar huis begon te lopen. De boterhammen die zijn moeder had belegd met het overgebleven spek met uien en in zijn trommel had gestopt met augurken, tomaat en een gekookt ei erbij waren allang op en hij had trek in het avondeten. Het zou voor hem klaarstaan als hij terugkwam, maar het zou nog wel even duren voor hij aan tafel kon. Hij moest Daisy nog melken. Zijn broer en zus zouden de paarden, varkens en kippen gevoerd hebben voor de zon onderging, dus hoefde hij alleen voor de koe te zorgen voordat hij zich kon wassen en met zijn familie aan tafel kon gaan.

Het was iets waar hij altijd naar uitkeek, om aan het einde van de dag naar huis te gaan. Zijn moeder kon heerlijk koken en serveerde stevige kost, en hij genoot van de gesprekken aan tafel en het gezelschap van zijn familie voor hij naar bed ging. Binnenkort zouden zijn broer en zus weg zijn. Randolph, die in het laatste jaar van de middelbare school zat, was al aangenomen bij Columbia University in New York, waar hij zich wilde specialiseren in de rechten. Zijn zus, zestien jaar oud, zou zonder twijfel binnen een jaar of twee getrouwd zijn. Hoe de avonden zich zouden voortslepen als zij er niet meer waren, wist hij niet. Nathan droeg niet veel bij aan de gesprekken. Net als zijn vader werd hij

zelden om zijn mening gevraagd en gaf hij die ook niet uit zichzelf. Hij was meer een stille toehoorder, een vierde man bij het kaarten of een gezelschapsspel (zijn moeder speelde niet), een betrouwbare kracht die hout haalde, het vuur opstookte of de mokken chocolademelk bijvulde. Evengoed voelde hij zich deel van het familietafereel, al werd hij grotendeels genegeerd, zoals de onmisbare klok op de schoorsteenmantel in de keuken.

Zach liep naast hem mee, zolang hij niet werd afgeleid door een koppel duiven of een konijn om achterna te zitten. Nathan vulde zijn longen met de koude lucht van eind maart, die nooit zo fris was als op dit moment in de avondschemering, nu de zon weg was en de wind was gaan liggen, en blies tevreden weer uit. Hij had een productieve dag gehad. Zijn vader zou tevreden zijn dat hij het hele zuidelijke hek had kunnen repareren en dat de aankoop van extra timmerhout gerechtvaardigd was geweest. Soms waren ze het er niet over eens of een uitgave werkelijk nodig was, maar zijn vader luisterde altijd naar de mening van zijn zoon en gaf hem vaak zijn zin. Vaker wel dan niet hoorde Nathan zijn vader tegen zijn moeder zeggen: ‘Die jongen heeft verstand van nuttige investeringen, dat is zeker.’ Zijn moeder gaf zelden antwoord, snoof hooguit of zei ‘hmm’, maar Nathan begreep dat ze met haar terughoudendheid wilde voorkomen dat hij het te hoog in zijn bol kreeg.

Alsof hem ooit iets naar zijn hoofd zou stijgen, dacht hij, vooral vergeleken met zijn broer en zus. Nathan vond alles aan zich – voor zover hij al over zichzelf nadacht – even gewoon als het dagelijks brood. Behalve zijn lengte, krachtige lichaamsbouw en de merkwaardige kleur van zijn blauwgroene ogen was niets aan hem bijzonder of opvallend. Soms bedacht hij met lichte spijt dat hij ergens halverwege in de rij moest hebben gestaan toen de lieve Heer intelligentie, talent, persoonlijkheid en uiterlijk schoon had uitgedeeld, terwijl Randolph en Lily vooraan hadden gestaan. Hij accepteerde zijn lot zonder bitterheid, want wat had je aan een knap gezicht en een sprankelende persoonlijkheid als je tarwe wilde verbouwen en een boerderij moest runnen?

Nathan was nog een goede dertig meter bij de eerste bijgebouwen vandaan toen hij een wagen zag met een tweespan paarden ervoor, vastgebonden aan de daarvoor bestemde paal voor de witte houten gevel van zijn thuis. Hij kon de twee fraaie raspaarden en de dure Concord niet plaats. Hij kende niemand in Gainesville met paarden en een rijtuig van dat kaliber. Hij vermoedde dat de eigenaar een rijke, nieuwe vrijer van Lily was, die helemaal uit Denton of Montague kwam. Ze had een paar maanden geleden een aantal aanbidders opgedaan toen de rijkste vrouw van de stad, de peettante van zijn moeder, een bescheiden partijtje had gegeven om zijn zus officieel in de betere kringen te introduceren. Nathan vroeg zich af waarom hij zo laat op een schooldag nog kwam opdagen om haar het hof te maken. Dat zou zijn vader niet bevallen, al had hij er niet veel over te zeggen. Als het op zijn zus aankwam, had zijn moeder het laatste woord en zij moedigde Lily's rijke vrijers aan.

Nathan was al op weg naar de schuur toen er een hoofd boven een raampje van het rijtuig opdook. Het behoorde toe aan een man van middelbare leeftijd die, toen hij Nathan zag, snel de deur opendeed en naar buiten sprong. 'O*i*, hallo daar, jongeman!' riep hij tegen Nathan. 'Ben jij die knul waarvoor we hier zijn?'

Een Ier, zoveel was duidelijk, en klaarblijkelijk de koetsier, dacht Nathan. Hij keek automatisch achter zich, alsof hij half verwachtte dat de man het tegen iemand anders had. Toen hij weer terugkeek, riep hij: 'Ik?'

'Ja, jij.'

'Vast niet.'

'Anders ken je maar beter naar binnen gaan. Hij houdt niet van wachten.'

'Wie houdt niet van wachten?'

'M'n baas, meneer Trevor Waverling.'

'Nooit van gehoord.' Nathan begon naar de schuur toe te lopen.

'Wacht! Wacht!' riep de man en hij holde achter hem aan. 'Je moet naar binnen, knul. Eerder gaat meneer Waverling niet weg.' De koetsier had Nathan ingehaald. 'Ik heb het koud en... ik val

zowat van de graat van de honger. Ik heb sinds het ontbijt niks meer gehad,' klaagde hij.

Ondanks het aandringen van de man en de keurige slipjas, gestreepte pantalon en stijve hoge hoed die pasten bij een koetsier van zo'n chic voertuig, vond Nathan hem grappig. Hij was niet bijzonder klein, maar zijn benen waren niet lang genoeg voor de rest van zijn lichaam. Zijn bolle buik leek direct op zijn benen te rusten, zonder iets ertussen, en zijn oren en Ierse rode haar staken wijd uit onder de hoed, als een platform voor een kachelpijp. Hij deed Nathan denken aan een circusclown die hij vroeger had gezien.

'O, dat is jammer,' zei Nathan. 'Ik moet de koe melken.' Hij liep door, benieuwd naar wie meneer Waverling was en waarom hij hem wilde zien. Als dat echt zo was, zou zijn vader hem wel door een knecht hebben laten halen, en hij moest voor Daisy zorgen.

De koetsier rende terug naar het huis en Nathan haastte zich naar de schuur. Voor hij er was, hoorde hij Randolph Daisy een klap geven.

'Sta stil, rotbeest!'

'Waar ben jij mee bezig?' riep Nathan vanuit de deuropening, verrast toen hij zag dat Randolph en Lily Daisy probeerden te melken.

'Wat denk je zelf?' snauwde Randolph.

'Laat haar met rust,' beval Nathan. 'Dat is mijn werk.'

'Laat hem het doen,' smeekte Lily. 'Ik kan haar poot niet meer houden.'

'Dat kan niet,' zei Randolph. 'Pa zei dat we hem meteen naar het huis moesten sturen als hij kwam.'

Zijn broer en zus spraken vaak over hem in de derde persoon waar hij bij was. Tijdens het kaarten of bordspelletjes spelen praatten ze over hem alsof hij niet bij hen aan tafel zat. 'Ben benieuwd wat hij voor kaart heeft,' zeiden ze dan tegen elkaar. 'Denk je dat hij mijn koning pakt?'

'Laat haar allebei met rust,' commandeerde Nathan. 'Ik ga ner-

gens naartoe voor ik Daisy heb gemolken. Rustig maar, meissie,' zei hij en hij streek met zijn hand over de huiverende flanken van de koe. 'Nathan is bij je.'

Daisy liet een lang geloei horen en zijn broer en zus deinsden achteruit. Als het op boerenzaken aankwam had Nathan, na hun vader, het voor het zeggen.

'Wie is meneer Waverling en waarom wil hij me zien?' vroeg Nathan.

Broer en zus keken elkaar aan. 'Dat weten we niet,' zeiden ze allebei, en Lily voegde eraan toe: 'Maar hij is rijk.'

'We werden naar buiten gestuurd zodra hij aankwam,' zei Randolph, 'maar moeder en vader zijn op dit moment ruzie over jou aan het maken.'

'Over mij?' Overdonderd trok Nathan aan Daisy's spenen. Wie maakte er nu ruzie over hem? 'En dat is het enige wat jullie weten?' vroeg hij. Zach zat al op zijn vaste plekje naast zijn knie en werd beloond met een lange straal melk in zijn bek.

'Dat is het enige wat we weten, maar we denken... We denken dat hij jou hier weg komt halen, Nathan,' zei Lily. Ze kwam kleintjes en tenger achter haar grote broer staan, legde haar armen om hem heen en leunde beschermend tegen zijn rug. 'Ik maak me zorgen,' zei ze met een dun stemmetje.

'Ik ook,' viel Randolph haar bij. 'Zit je in de problemen? Je hebt toch geen slechte dingen gedaan, Nathan?'

'Voor zover ik weet niet,' zei Nathan. Hem weghalen? Wat was er aan de hand?

'Wat een domme vraag, Randolph,' foeterde Lily. 'Nathan doet nooit slechte dingen.'

'Dat weet ik, maar ik moest het wel vragen,' zei haar broer. 'Gewoon omdat die man belangrijk is. Moeder viel bijna om toen ze hem zag. Pa nam het over en stuurde ons meteen naar buiten. Heb je enig idee wie hij is?'

'Nee,' zei Nathan, die er niets van begreep. 'Waarom zou ik?'

'Ik weet het niet. Hij lijkt je te kennen. En je lijkt op hem... Een beetje.'

Er kwam nog iemand de schuur binnen. Ze draaiden zich allemaal om en zagen hun vader in de deuropening staan. Hij schraapte zijn keel. ‘Nathan,’ zei hij met een stem die donker klonk van droefheid, ‘als je klaar bent met melken kun je maar beter binnen komen. Randolph, jij en Lily blijven hier.’

‘Maar ik heb huiswerk,’ protesteerde Randolph.

‘Dat kan wel wachten,’ zei Leon, terwijl hij zich omdraaide om te gaan. ‘Drink die melk maar op als avondeten.’

Toen het melken klaar was en Daisy weer in haar stal stond, liep Nathan de schuur uit, gevolgd door de zenuwachtige blikken van zijn broer en zus. Het was nu helemaal donker en bijtend koud. Zijn vader was halverwege het huis blijven staan om op hem te wachten. Nathan zag dat de circusclown weer in het rijtuig was gekropen. ‘Wat is er aan de hand, pa?’ vroeg hij.

Zijn vader boog zich plotseling voorover en sloeg zijn handen voor zijn gezicht.

‘Pa! Wat voor de donder...’ Stond zijn vader daar te huilen? ‘Wat is er toch? Wat is er gebeurd?’

Een lange figuur stapte het huis uit en de veranda op. Hij bleef staan en kwam toen de treden af naar hen toe, met het licht van het huis in zijn rug. Hij was duur gekleed in een overjas van fijne wol en uit zijn houding sprak een zekere autoriteit. Hij was een knappe man, op een slanke, wolfachtige manier, ergens in de veertig, schatte Nathan. ‘Ik ben wat er is gebeurd,’ zei hij.

Nathan nam hem van hoofd tot voeten op. ‘Wie bent u?’ vroeg hij nadrukkelijk, en hij keek de man strak in zijn zeegroene ogen, die erg op de zijne leken. Hij durfde het niet, maar zou het liefst een beschermende arm om de gebogen schouders van zijn vader leggen.

‘Ik ben je vader,’ zei de man.

3

Nathan fronste zijn wenkbrauwen en hield zijn hoofd schuin alsof hij een echo hoorde, maar niet kon bepalen waar die vandaan kwam. ‘Wat zei u?’

De man hief zijn handen op in een gebaar alsof hij een grote menigte tot stilte maande. ‘Het spijt me dat ik dit op deze manier moet vertellen. Ik had gehoopt op... een minder schokkende kennismaking, maar jij bent mijn zoon, Nathan. Meneer Holloway hier’ – hij gebaarde naar Leon – ‘is je stiefvader, maar ik ben je vader.’

Nathan hield niet van geweld. Hij was iemand die confrontaties altijd uit de weg ging, maar in een vlaag van woede hief hij bijna zijn arm op om een vuist in het knappe gezicht van de man te planten. Wie dacht hij wel dat hij was om op hun land te komen en met zo’n uitspraak zijn vader aan het huilen te maken, iets wat Nathan nog nooit had gezien of verwacht had te zien? Hij had zin om een hooivork uit de schuur te halen en die fatterige vreemdeling zijn rijtuig in en het erf af te jagen. Een paar verwarde seconden lang vroeg hij zich af waarom zijn vader dat niet had gedaan.

‘Bent u soms ontsnapt uit een gekkenhuis?’ zei Nathan, in weerwil van een aangeboren respect voor ouderen dat zijn ouders nooit hadden hoeven aanmoedigen. ‘Dat moet haast wel, als u zoiets tegen me zegt. Of anders vergist u zich deernlijk.’ Hij wees

naar Leon, die nu weer rechtop stond en zich had afgewend om zijn natte gezicht af te vegen aan de mouw van zijn jas. ‘Dat is mijn vader.’

‘Dat is de man die je heeft opgevoed, maar je bent mijn zoon,’ zei de vreemdeling. ‘Je moeder kan het bevestigen. Zullen we naar binnen gaan en het verder bespreken? Persoonlijk kan ik wel een warm vuur gebruiken.’

‘Ik heb niets met u te bespreken en voor mijn part vriest uw achterwerk eraf.’ Nathan, groter dan zijn vader, ging voor Leon staan. ‘Scheer u weg van ons erf.’

‘Jongen... Nathan,’ zei Leon, terwijl hij zijn neus snoot in een grote zakdoek. ‘Je moet naar hem luisteren. Hij heeft een punt. We kunnen beter naar binnen gaan.’

Nathan weigerde een voet te verzetten ‘Papa...’ In zijn paniek flapte hij de aanspreekvorm uit zijn kindertijd eruit. ‘Wat beweert hij dan?’

‘Hij beweert dat hij je vader is, jongen, en dat is hij ook.’

In Nathans oren klonken die woorden als de knal van een geveerschoot.

Leon legde een hand op zijn elleboog om hem kalm te houden. ‘Ik vind het zo erg dat je nu... de waarheid moet horen,’ zei hij, met een stem vol droevige berusting.

De vreemde wilde Nathans andere arm vastpakken, maar Nathan weerde hem af en liep bij de mannen vandaan. Hij keek over zijn schouder naar zijn broer en zus, die hun hoofden om de deur van de schuur hadden gestoken en angstig en bezorgd toekijken. Hij was hun grote broer, hun beschermer, een vertrouwde en betrouwbare aanwezigheid in hun leven. Er was nog nooit iets gebeurd wat hen deed twijfelen of hij er altijd zou zijn. Nathan wist dat het aan zijn vader was om hen gerust te stellen, maar hij riep: ‘Alles is in orde. Jullie hoeven daar niet lang te blijven. Kalmeer Daisy maar. Ze is onrustig.’

‘Goed,’ antwoordde Randolph met een dun, aarzelend stemmetje. ‘Maar... kom jij ons gauw halen?’

‘Dat beloof ik,’ zei Nathan.

De drie mannen liepen naar het huis met Zach, die de spanning aanvoelde en dicht bij Nathan bleef. ‘Ik zie dat je een goede broer bent geweest, Nathan,’ zei Trevor Waverling.

‘Niet ben geweest. Bén!’ verklaarde Nathan.

‘Hmm, ik zie ook dat je een goed oor voor nuances hebt,’ zei Trevor.

Nathan antwoordde niet. Hij had zo’n droge mond dat hij niet eens genoeg speeksel had om te spugen. *Nuances?* Wie was deze man, en waarom ging zijn vader mee in deze gekkigheid? Toen de man Nathan met een hoffelijk gebaar uitnodigde om hem voor te gaan op de treden naar het huis, na zijn vader, had Nathan zin om de deur dicht te smijten en achter zich op slot te doen.

Zijn moeder zat op de harde victoriaanse bank in de voorkamer die alleen werd gebruikt als er visite kwam. Toen hij over de drempel stapte, bleef Nathan abrupt staan. Hij herkende het koude, bloedeloze gezicht van zijn mooie moeder nauwelijks en hij had haar ogen nog nooit zo zwart zien staan.

Ze negeerde hem en zijn vader en richtte haar moorddadige blik op de man achter hem. ‘Handel dit af, Leon, zodat we van hem af zijn,’ zei ze, haast zonder haar bleke lippen te bewegen en zonder haar blik van de vreemdeling af te wenden.

Nathan keek hulpeloos van de een naar de ander. ‘Wil iemand me alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?’

‘Met plezier,’ zei Trevor Waverling. ‘Jaren geleden – twintig, om precies te zijn – hadden je moeder en ik een... rendez-vous...’

‘Waarbij je me verkrachtte, duivelsgebroed,’ schreeuwde zijn moeder.

‘Millicent, dat is niet waar. Jij wilde net zo graag als ik.’

‘Alsjeblieft!’ smeekte Leon, terwijl hij met zijn handen wapperde. ‘Hou op! De jongen hoeft niet alle smerige details te horen. Het is al schokkend genoeg dat de man die hij als zijn vader beschouwt... dat niet is.’ Hij keek even naar Nathan en de tranen sprongen weer in zijn ogen. ‘Dat is hij.’ Leon strekte een zwakke vinger uit naar Trevor.

‘Kun je het ontkennen?’ zei Trevor, terwijl hij naar Nathan toe liep. ‘Kijk ons eens. Afgezien van het leeftijdsverschil konden we wel broers zijn – zelfde lengte, zelfde bouw en zeker dezelfde kleur ogen. Die hebben we van mijn moeder. Ze leeft nog en kan niet wachten om je te zien... jouw grootmoeder.’

Nathan deed een stap bij hem vandaan. Het magere gezicht van de man, zijn hoge, opvallende jukbeenderen en het soepele, fitte lichaam leken helemaal niet op die van hem. ‘Ik geloof u niet,’ zei hij. Hij keek onrustig naar zijn moeder voor bevestiging dat deze man een gemene bedrieger was en dat dit alles een wrede grap was, maar zij hield haar blik strak op de vreemde gericht. Hij draaide zich om naar zijn vader en voelde de moed in zijn schoenen zinken bij het verdriet in diens blik. ‘Pa...?’

‘Hij spreekt de waarheid, Nathan. Jij bent mijn zoon niet... in biologische zin. Je moeder was zwanger toen ik met haar trouwde. Van deze man.’ Leon knikte naar de vreemde. ‘Je moeder weet dat het waar is.’

‘Maar ik wist niet dat ze zwanger van je was, of anders was ik je wel eerder komen halen, Nathan. God weet dat ik dat gedaan zou hebben,’ zei Trevor Waverling.

Terwijl de schok tot hem doordrong liet Nathan zich als verdoofd op een van de mooie gebloemde stoelen zakken, waar hij zelden op had gezeten. Hij keek even naar zijn moeder. ‘Moeder? Is het waar wat hij zegt?’

‘Alleen dat jij zijn zoon bent. Voor de rest zijn het leugens. Hij heeft me verkracht. Ik heb het nooit gewild, zoals hij zei, en hij wist wél van je bestaan. Lang geleden vertelde de postbode al dat hij was ondervraagd over de oudste jongen van de Holloways. Dat was toen jij ongeveer veertien was, Nathan. Dit... slappe aftreksel van een man stuurde iemand om uit te zoeken of jij de moeite waard was om op te eisen. Hij verwaardigde zich niet eens om zelf te komen.’ Zijn moeder wierp zo’n verzengende blik op Trevor dat Nathan zijn hoofdhuide plaatsvervangend voelde branden. ‘Toen kwam ik vorig jaar een lerares van je oude school tegen, die vertelde dat een vreemde haar vlak voor jouw eindexa-

men had aangesproken om te vragen hoe jij was. Deed je het goed op school? Was je slim? Was je betrouwbaar? De man gebruikte de smoes dat hij leerlingen natrok die voor een studiebeurs in aanmerking kwamen.'

Dat trok Leons aandacht. 'Waarom heb je nooit iets gezegd over die mannen en hun vragen?'

'Omdat ik, jou kennende, dacht dat jij de zaken dan nog ingewikkelder zou maken en zou vinden dat je de jongen moest vertellen dat zijn vader hem zocht, en hoe hadden we dan een schandaal kunnen vermijden?'

Trevor keek met afkeer naar Millicent. 'Dus jij dacht alleen aan het schandaal? Echt iets voor jou, Millicent.'

'O, sla maar niet zo'n moralistische toon tegen me aan, Trevor Waverling! Geloof me, die man' – Millicent wees naar Trevor – 'zou hier niet zijn als bleek dat jij een teleurstelling was, Nathan. Dan had hij jou het probleem van mij en Leon laten zijn.'

Nathan deinsde terug voor haar woede. Alle kleur was verdwenen uit haar dunne, strakgetrokken lippen. In een moment van verblindende helderheid zag hij duidelijk wat de bron was van de vage pijn die aan hem had geknaagd sinds hij oud genoeg was om het verschil te zien tussen de manier waarop zijn moeder hem en de andere kinderen behandelde. Hij had het niet willen zien, uit liefde en respect voor haar. Hij was de oudste. Er werd nu eenmaal meer van hem verwacht, voor minder lof. Maar nu wist hij het. Hij deed haar denken aan de man die ze haatte, een man voor wie ze diep vanbinnen nog altijd iets voelde, dat wist Nathan instinctief.

Lees verder in *Het zwarte goud*.

Eerste druk april 2017

Oorspronkelijke titel *Titans*

Oorspronkelijke uitgever Grand Central Publishing, a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2016 Leila Meacham

The moral right of Leila Meacham to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp en -illustratie Wil Immink Design

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4122 5

ISBN e-book 978 90 261 4123 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

De vertaling van het fragment uit John Masefields gedicht 'Sea Fever' is overgenomen uit de bundel *Eldorado* (1928) van J.J. Slauerhoff.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.